

רע"פ 2200/14 - יoram Rot נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2200/14

לפני:

כבד השופט א' שהם

ה牒:

ירם רוט

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-לוד בעפ"ת המחויז מרכז-lod, מיום 10.3.2014, בUFAT 13-12-13, שניתן על-ידי כב' השופטת ש' בן שלמה

בשם המ牒:

עו"ד אשר ארבל

החלטה

1. לפניו בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-lod (כב' השופטת ש' בן שלמה), בעפ"ת 13-12-13, מיום 10.3.2014, בגין נדחה ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט א' אנושי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 9372-10-13, מיום 12.12.2013.

2. המ牒 הורשע, על יסוד הוודאות, בעבירה של נהיגה בשכירות, לפי סעיפים 62(3), 64(3)(ב)(א) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). במסגרת גזר הדין, הודגשה חומרת העבירה של נהיגה בשכירות, אשר כמוות כהפעלת "מכונית מות ניידת". ל考לה, התחשב בית המשפט לתעבורה בוותק הנהיגה של המ牒 ללא הרשעה

עמוד 1

דומה, הודהתו המהירה באשמה, ונסיבות העבירה. לאחר זאת, השית בית המשפט לטעורה על המבוקש את העונשים הבאים: תשלום קנס בסך 2,000 ש"ח; פסילת רישון נהיגה לתקופה של 20 חודשים; וכן 4 חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים. המבוקש ערעור על הכרעת הדיון ועל גזר הדיון בבית המשפט המחווי מרכז-lod. בית המשפט המחווי דחה הערעור וקבע, כי "גם התביעה וגם בית המשפט נהגו כהלכה בטרם הרשעה".

3. בבקשתה שלפניי, מלין המבוקש על סדרי הדיון בבתי המשפט לטעורה, אשר מכונים בפיו "סדר דין מקוצר". לגישתו של המבוקש, נדרש בית המשפט לטעורה לספק לנאים הנחיות והסבירים, ובין היתר להעמיד את הנאשם על רמת הענישה הצפiosa לו, ועל זכויותיו לקבלת ייעוץ או יציג משפטי. בבקשתה נטען, כי זכותו של המבוקש להליך הוגן נפגעה כתוצאה מכך שבית המשפט לטעורה לא יצא לו "ברחול בתוך הקטנה" למנות לעצמו סנגורו, ולא הוסבר לו האמור בחוק לעניין משכה של הפסילה". עוד נטען, כי יש מקום לקביעת הלכה מנהה בשאלת מהם המקרים שבהם אפשר ערכאת הערעור לנאים לחזור בו מהודאות.

4. הלכה מושרשת וידועה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במצבים, ורק במקרים מיוחדים אשר הכרוכה בהם שאלה משפטית רחבה או סוגיה כבדת משקל, וכן במקרים נוספים בויתם מתגלה חוסר צדק כלפי המבוקש עיוז דין כלפיו (רע"פ 1704/14 סדן נ' עיריית תל אביב (13.4.2014); רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014); רע"פ 1623/14 גבара נ' מדינת ישראל (1.4.2014)). לאחר שעינתי בבקשתה שלפניי, נחה דעתני כי היא איננה עומדת באמות המידה האמורות. הטענות שמננה המבוקש כנגד ערכית הדיונים בבתי המשפט לטעורה, הן טענות כולליות, לא מבוססות, ועל כל פנים אין בהן דבר אשר מגלת טעם לפגם או עליה לקיומו של דיון בפני בית משפט זה. כמו כן, בניסיבות המקירה, לא מצאתי כי נפגעה זכותו של המבוקש להליך הוגן, או ליציג עלי-ידי עורך דין. לפיכך דין הבקשה להדחות.

5. לעומת זאת, אתייחס בקירה לגופו של עניין. המבוקש הועמד לדין בגין עבירה של נהיגה בשכרות. פעמים רבות חוזר בית משפט זה על חומרתה של נהיגה בשכרות, ועל הסכנה המשמשת הכרוכה בכך לח"י אדם, והדברים ידועים (ראו, למשל, רע"פ 861/13 פנדקה נ' מדינת ישראל (6.2.2013)). הענישה בעבירה זו צריכה להלום את חומרתה, ובאמתו בגזר דין של בית משפט השלום "מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות תנואה נוספת ולהעיב מסר באמצעות ענישה חמירה על מי שבהתנהגותו מסכן את משתמשי הדרך". בהתאם, קבע המחוקק בעבירה זו עונש מינימלי, של פסילת רישון נהיגה למשך 24 חודשים (סעיף 39א לפקודת התעבורה).

6. על גבי טופס הזמןה לדין, אשר הומצא למבקר, צוין "במידה ותורשע בדיון, הינו צפוי לעונש הקבוע בסעיף 62 לפקודת התעבורה [...]. הכל בהתאם לנסיבות". בטרם הדיון עניינו, הצעה לו באת- Coch המשיבה לבחון את עמדתו ולשקל אפשרות "להיפגש", במקום לנחל הליך משפטי מלא, אך המבוקש נמנע מלעשות כן. טענתו של המבוקש בבקשתה דן, כי בשל העומס שהוא במקום הוא "לא הבין במה עסקינו", היא טענה בעלמא בלבד. לאחר מכן, ובטרם הוקרא כתוב האישום, הבהיר בית המשפט למבקר את חומרת העבירה והעונש המינימלי הקבוע בחוק. גם בשלב הטיעונים לעונש מיצה המבוקש את זכויותיו ופירט את טענותיו, ונראה כי טענות אלו אף השפיעו על החלטתו של בית המשפט לטעורה לסתות לקופה מעונש המינימום הקבוע בחוק.

7. למען הסר ספק, יובהר, כי המקירה הנדון איינו נמנה על המקרים בהן נדרש בית המשפט למנות לנאים סנגור (סעיף 15(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי); סעיף 18 לחוק

הסנגוריה הציבורית, התשנ"ו-1995). כמו כן, חובת הידוע של נחקר, בדבר זכותו להיוועצות או לייצוג משפטי, אינה רלוונטית לעניינו. בנסיבות אלו, אני רואה כל מקום לטענה, כי נגעה זכותו של המבוקש להליך הוגן. המבוקש הודה בביצוע העבירה והורשע בכך, לאחר ניהול הליך ראוי. קשה להעלות על הדעת אפשרות, לפיה המבוקש לא ידע שיש לו זכות להיות מייצג בדיון בבית המשפט לטעורה, וטענה מעין זו אף לא נזכרה בבקשתה. המשקנה המתבקשת היא, כי המבוקש בחר לייצג את עצמו בדיון, וככל שהוא סבור שפסק הדין בעניינו הושפע מכך, אין לו להlain אלא על עצמו.

8. בנוספ', לא מצאתי מקום לדון בשאלת האפשרות לחזרה מהודאה, אשר מעוגנת בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי. ההלכות המנוחות לעניין זה, נקבעו זה מכבר בפסיכה, והmbוקש לא טعن, כי הוא עומד בתנאים שנקבעו לשם כך (ראו, למשל, ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 151, 145 (2004); וכן, מן העת الأخيرة, ע"פ 8593/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.2013)).

9. לאור האמור, בקשה רשות הערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשע"ד (24.4.2014).

שׁוֹפְט